Замри. Відчуй п'янкі органні гами,
Напийся сил із витоків землі,
Коли ступаєш босими ногами
По ще пахущих скибочках ріллі.

Вона тремтить, немов зваблива жінка
Від дотику коханого руки.
Розлились вени в голубім затінку
Її, мов світ, глибинної ріки.

Вона сміється, впоєна весною,
Гаряча плоть бажанням струменить...
Хто любить землю вічно молодою,
Пізнає той її щасливу сить.